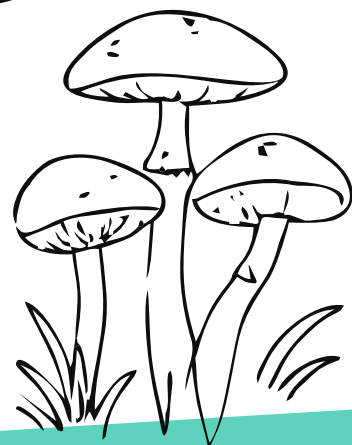
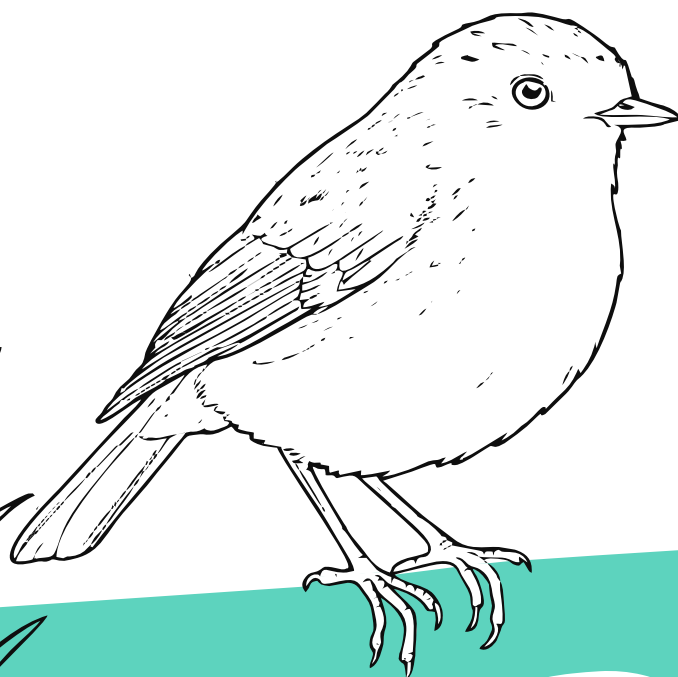
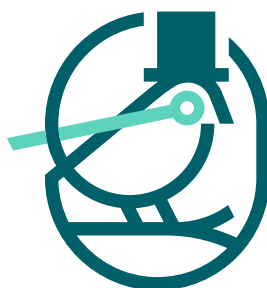
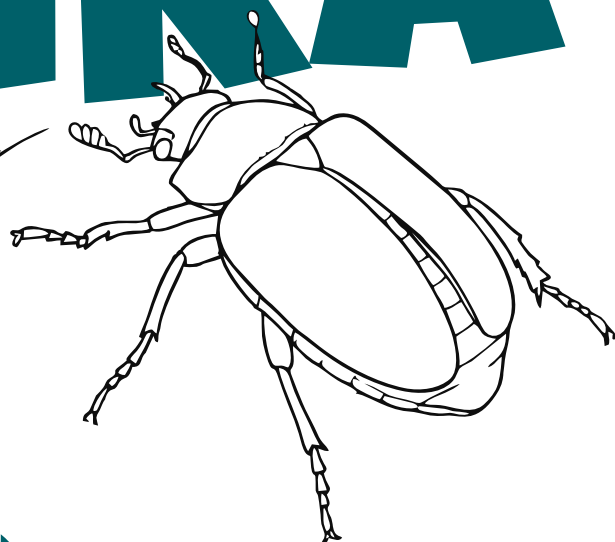
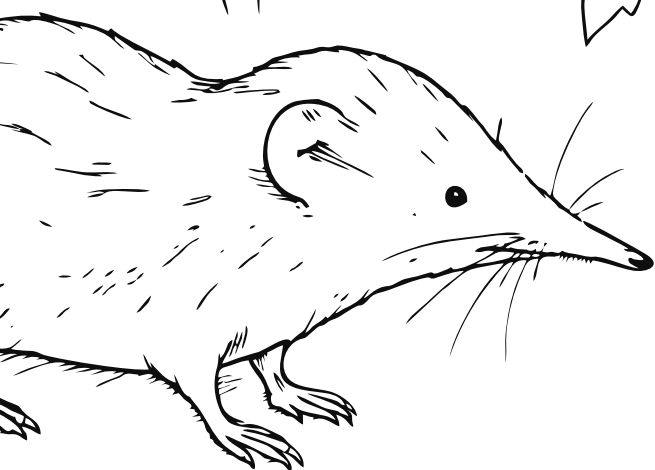

zwierzęta Gminy Mosina

KOLORO WANKA

MOSINA
naturalnie piękne miejsce

GMINA MOSINA naturalnie piękne miejsce

Na południe od Poznania znajduje się wyjątkowy obszar. Gmina Mosina, położona pomiędzy Wielkopolskim Parkiem Narodowym a Rogalińskim Parkiem Krajobrazowym, to miejsce, w którym natura wciąż odgrywa główną rolę. Ten naturalny układ przestrzenny, niemal jakby zaprojektowany przez samą przyrodę, tworzy warunki sprzyjające dzikim zwierzętom, ptakom i roślinom.

Tereny te są domem dla wielu gatunków – niektóre dobrze znane z innych regionów Europy, inne znacznie rzadsze, charakterystyczne dla określonych typów siedlisk. Lasy, mokradła, łąki i ciek wodne tworzą tu złożony i zrównoważony ekosystem.

To miejsce, gdzie można usłyszeć głosy ptaków o świcie, zobaczyć tropy zwierząt na wilgotnej ścieżce i dostrzec cykl życia toczący się w harmonii z otoczeniem. Gmina Mosina przypomina nam, jak bardzo jesteśmy częścią świata przyrody – i jak wiele możemy się od niej nauczyć, jeśli tylko zatrzymamy się na chwilę i uważnie popatrzymy.

Opiekę nad lasami w gminie sprawują dwa nadleśnictwa – Babki i Konstantynowo. Ich rola nie ogranicza się tylko do prowadzenia gospodarki leśnej. To również działania na rzecz ochrony przyrody, edukacji oraz wspierania różnorodności biologicznej. Dzięki nim dzika przyroda może tu funkcjonować w sposób bliski naturalnemu.

ŚWIAT ZWIERZĄT

Najwięcej jest tu bezkręgowców – a wśród nich królują owady. W samej gminie Mosina żyje ich ponad trzy tysiące gatunków! Niektóre z nich to prawdziwe rarytasy, jak pachnica dębowa i kozioróg dębosz – duże chrząszcze, które można spotkać tylko tam, gdzie rosną stare drzewa. Inne, jak cetyniec czy drwalnik, mogą być niebezpieczne dla lasu – bo uszkadzają drzewa, w których żyją. Na słonecznych polanach można usłyszeć dźwięczne cykanie pasikoników i świerszczy, a pod mchem pracowicie budują swoje kopce mrówki rudnice. Gdzieś w trawie przemyka tygrzyk paskowany – pająk w żółto-czarne pasy, który wygląda, jakby przybył prosto z tropików.

A to nie wszystko. W oczkach wodnych mieszka topik – jedyny pająk w Polsce, który całe życie spędza... pod wodą! Wśród wilgotnych liści ukrywają się też ślimaki i inne mięczaki – ciche, powolne, ale bardzo ważne.

W wodach gminy pływają 34 gatunki ryb, od delikatnej różanki po drapieżnego szczupaka. To tutaj, wiosną, płazy rozpoczynają swój okres godowy – a samce żaby moczarowej z dnia na dzień przybierają barwę nieba. Intensywnie niebieskie – przez kilka ulotnych dni – przyciągają samice. Prawdziwy spektakl natury.

W ciepłych promieniach słońca wygrzewają się gady – zaskrońce, jaszczurki żyworodne, a także padalce, przypominające węże, lecz w rzeczywistości będące beznogimi jaszczurkami. Wszystkie pod ochroną, wszystkie potrzebne.

Nad tą ziemią rozpościera się niebo, które gości ponad 220 gatunków ptaków. Od kolorowego zimorodka po dostojną kanię czarną. Od zwinnego błotniaka stawowego po bielika – największego z naszych ptaków drapieżnych. Choć zwany orłem, bielik należy do rodziny jastrzębiowatych. Jego majestatyczny lot to symbol wolności – i siły przyrody.

Gdy noc zapada nad lasami, przyroda nie zasypia. Nietoperze przecinają powietrze w poszukiwaniu owadów. Między zaroślami poruszają się ryjówki, kuny i borsuki, a w oddali słychać poruszające się jelenie i dziki. Każdy z nich ma swoje miejsce w tej wielkiej, żywej układance.

WIELKOPOLSKI PARK NARODOWY królestwo form polodowcowych i dzikiej przyrody

To tutaj łądogłód pozostawił po sobie niezwykle dzieło: pagórki, jeziora, rynny i wąwozy. Wszystko to porasta las – żywy, zmienny, pełen tajemnic. To dom dla żurawi i zimorodków, borsuków i nietoperzy. W koronach drzew żyją puszczyki i dzięcioły czarne. W mroku – sowy, a w śladach na śniegu – łosie. Tak, łosie – coraz częściej widywane na obrzeżach parku.

Tutaj też, z sukcesem, przywrócono popielicę. Niewielką, nocną istotę, która przez ponad połowę roku zapada w sen. To gryzoń o dużych oczach i puszystym ogonie, przypominający miniaturową wiewiórkę, świetnie wspinający się po drzewach i prowadzący skryty tryb życia.

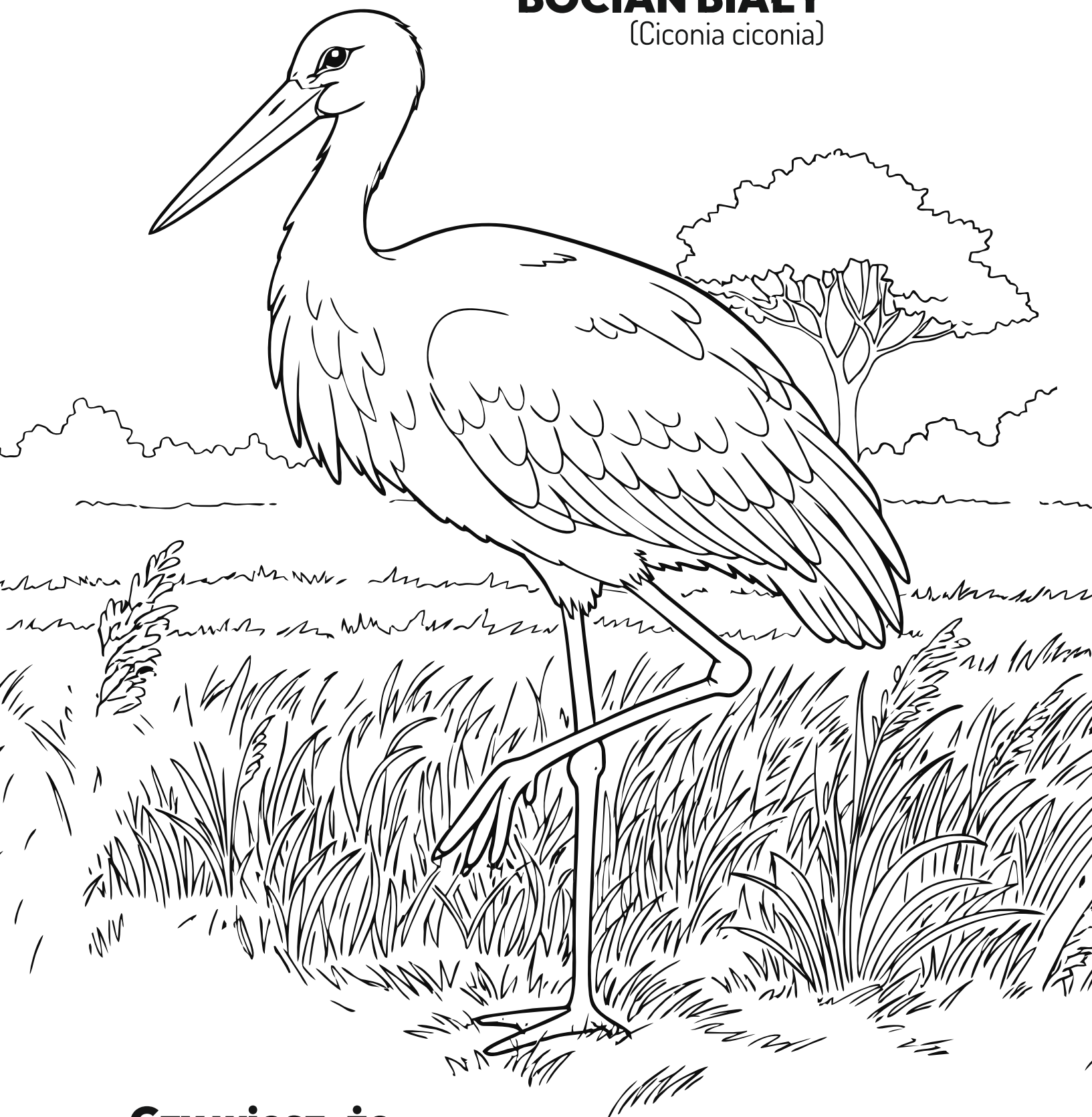
To także kraina roślin nieoczywistych – storczyków ukrytych w podszybie, rosiczek czy lilii złotogłów. Pośród torfowisk i wilgotnych łąk przemyskają zaskrońce, a nad wodami szubują błyszczące ważki – czasem aż trudno uwierzyć, że tak blisko Poznania tętni życie dzikie i nieskrępowane.

Każda pora roku wnosi tu coś niezwykłego. Jesienią las rozbrzmiewa porykiwaniem jeleni, a zimą – wśród ciszy i śniegu – można dostrzec tropy wilków, które wracają w te okolice po latach nieobecności.

Wielkopolski Park Narodowy nie jest tylko miejscem – to opowieść zapisana w krajobrazie, którą warto odkrywać z uważnością i szacunkiem.

BOCIAN BIAŁY

(Ciconia ciconia)

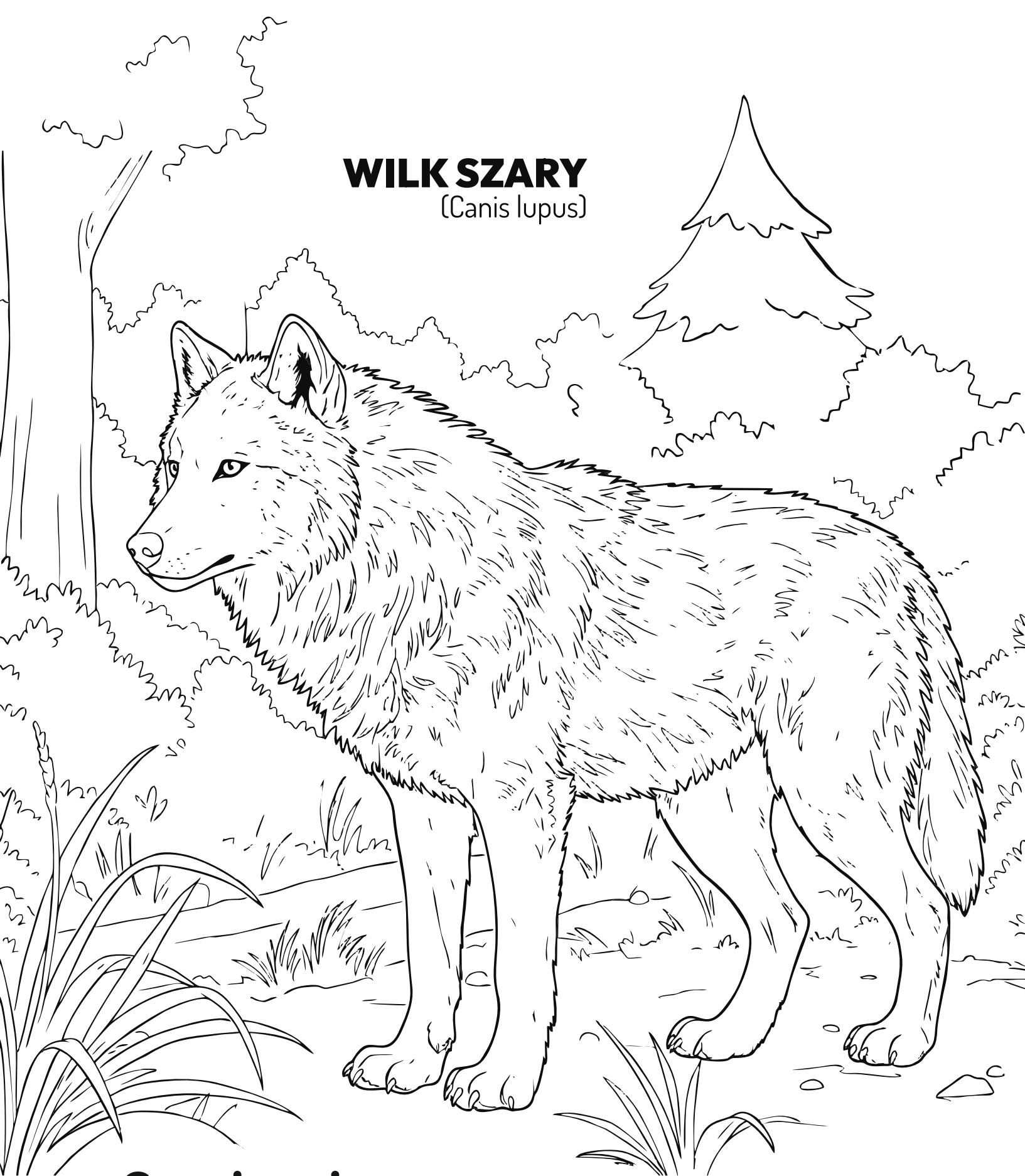

Czy wiesz, że...

Choć bocian często kojarzy się z polskim krajobrazem, to w rzeczywistości większość życia spędza poza Polską. Co roku pokonuje tysiące kilometrów, lecąc do Afryki na zimę. Naukowcy odkryli, że niektóre bociany uczą się „podróżować na skróty”, żerując na wysypiskach śmieci w Hiszpanii i zostając tam na zimę – to pokazuje, jak szybko potrafią dostosować się do zmieniającego się świata.

WILK SZARY

(Canis lupus)

Czy wiesz, że...

Wilki mają skomplikowaną strukturę społeczną – grupa rodzinna to nie tylko grupa myśliwych, ale przede wszystkim rodzina. Co ciekawe, tylko jedna para w grupie ma młode, a reszta członków watahy pomaga je wychowywać. Wilki potrafią komunikować się ze sobą na duże odległości za pomocą wycia, ale używają też mowy ciała, a nawet zapachów.

ROPUCHA ZIELONA

(*Bufo viridis*)

Czy wiesz, że...

Skóra ropuchy zielonej zawiera gruczoły jadowe, produkujące substancje odstraszające drapieżniki, dzięki czemu rzadko pada ofiarą innych zwierząt. Najbardziej niezwykły jest jednak jej głos – godowy śpiew samca przypomina delikatny ptasi trzask i może być słyszany nawet z odległości kilkuset metrów! Dźwięki te, przypominające ciche dzwonki, niosą się po okolicy, zwiastując, że ropucha rozpoczęła wiosenne zaloty.

KUNA LEŚNA

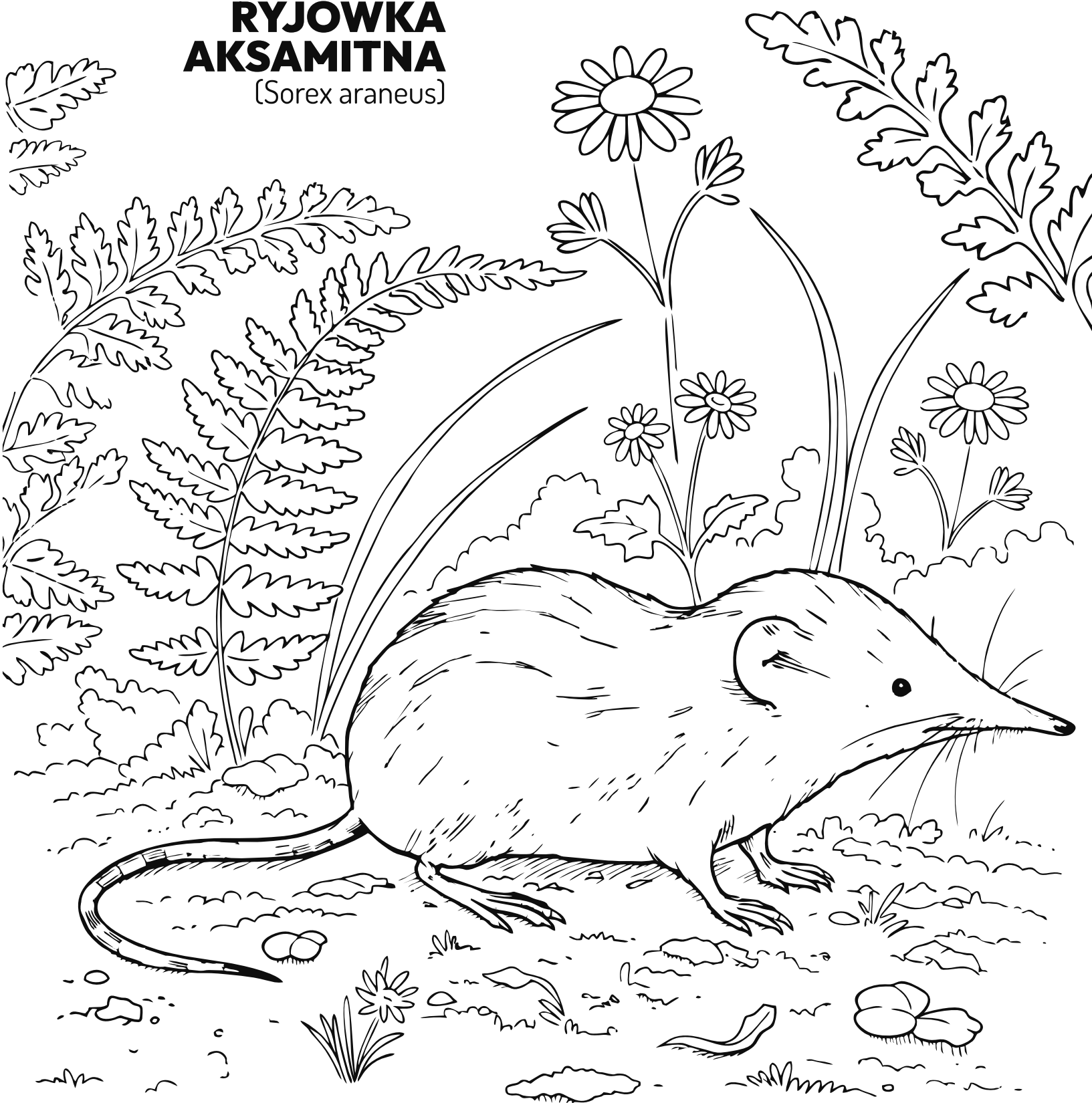
[*Martes martes*]

Czy wiesz, że...

Kuna leśna jest jednym z najbardziej zwinnych drapieżników polskich lasów. Jej ciało jest idealnie przystosowane do życia na drzewach – potrafi poruszać się po cienkich gałęziach i skakać z dużej wysokości. Kuna unika ludzi, ale w poszukiwaniu pożywienia potrafi zbliżać się do wsi i miasteczek, gdzie zjada np. myszy i szczury.

RYJÓWKA AKSAMITNA

[*Sorex araneus*]

Czy wiesz, że...

Ten niepozorny ssak ma tak szybki metabolizm, że musi jeść niemal bez przerwy. W ciągu jednej doby potrafi zjeść więcej, niż sama waży! Mimo mikroskopijnych rozmiarów (ok. 10 cm), ryjówka ma ogromne znaczenie dla ekosystemu – zjada duże ilości owadów i ich larw, regulując ich liczebność.

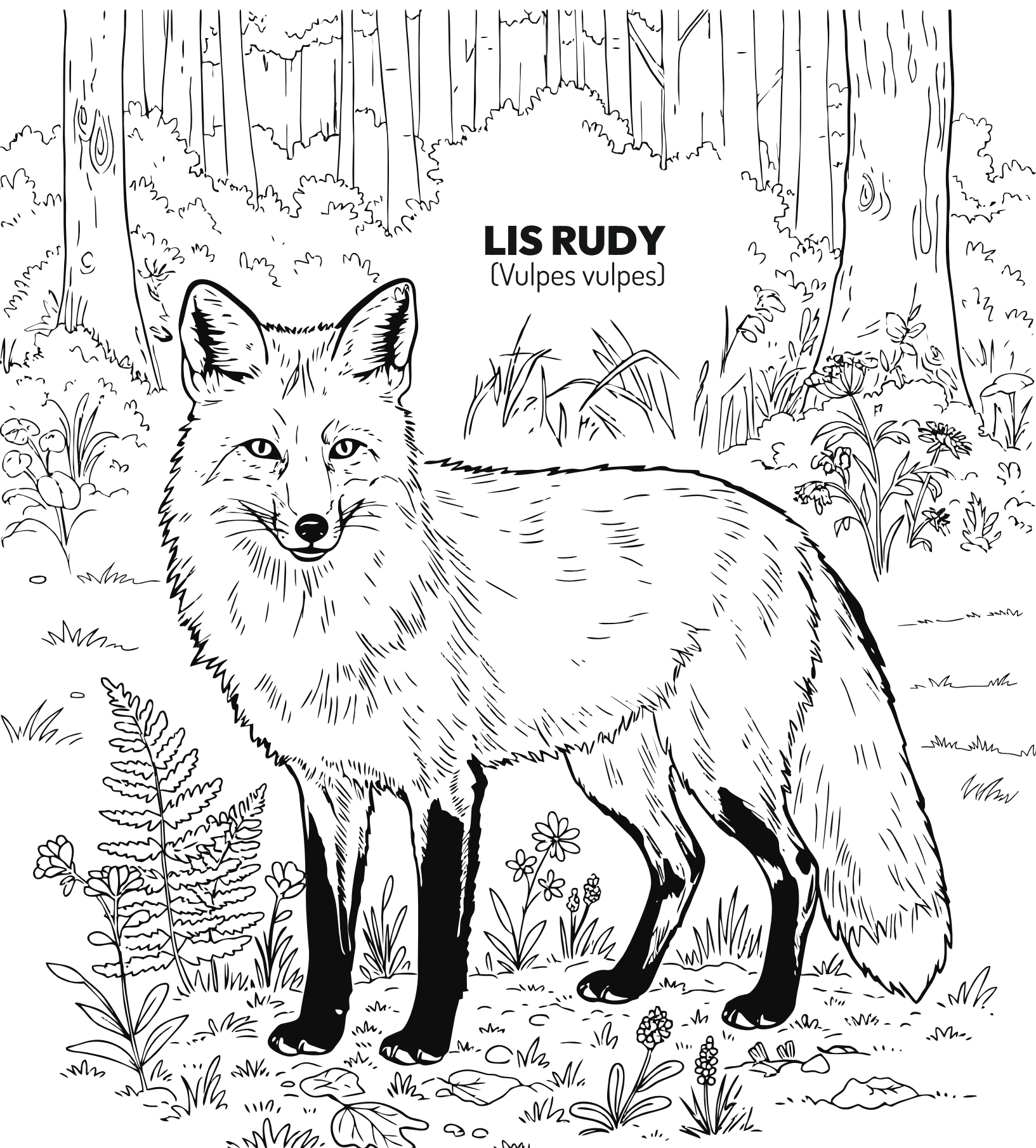

JEŻ EUROPEJSKI

(*Erinaceus europaeus*)

Czy wiesz, że...

Jeż potrafi zwinąć się w kulkę tak ciasno, że nawet silny drapieżnik nie da rady go rozwinąć? Jego ciało pokryte jest tysiącami ostrych kolców, które rosną jak włosy. Jeż żyje samotnie, prowadzi nocny tryb życia i może przejść kilka kilometrów jednej nocy w poszukiwaniu jedzenia – najczęściej owadów i dżdżownic.

LIS RUDY

(*Vulpes vulpes*)

Czy wiesz, że...

Lisy potrafią świetnie dostosować się do życia w miastach, a ich zachowanie przypomina czasem psy? Potrafią rozpoznawać dźwięki samochodów i uczyć się, kiedy jest bezpiecznie przejść przez ulicę. Ich uszy są tak czułe, że słyszą mysz pod warstwą śniegu – a wtedy wykonują charakterystyczny skok w górę i nurkują prosto na zdobycz.

RUDZIK

(*Erithacus rubecula*)

Czy wiesz, że...

Rudzik, choć niewielki, potrafi być bardzo waleczny i broni swojego terytorium z niezwykłą zaciętością? Gdy usłyszysz śpiew innego rudzika, potrafi natychmiast zareagować i przepędzić go ze swojego obszaru. Wbrew pozorom, nie wszystkie rudziki odlatują na zimę – niektóre zostają w Polsce i szukają pokarmu w parkach czy ogrodach.

POPIELICA SZARA

(Glis glis)

Czy wiesz, że...

Popielica potrafi przespać nawet osiem miesięcy w roku? Zapada w bardzo głęboki sen zimowy w dziuplach drzew lub w norach, a jej ciało w tym czasie prawie się nie porusza. Jest aktywna głównie nocą i porusza się w koronach drzew, rzadko schodząc na ziemię. Jej głównym przysmakiem są owoce i orzechy. Od niedawna znów zamieszkuje Wielkopolski Park Narodowy dzięki reintrodukcji - naukowcy pomogli im wrócić tam, gdzie kiedyś żyły.

JELEŃ SZLACHETNY

(Cervus elaphus)

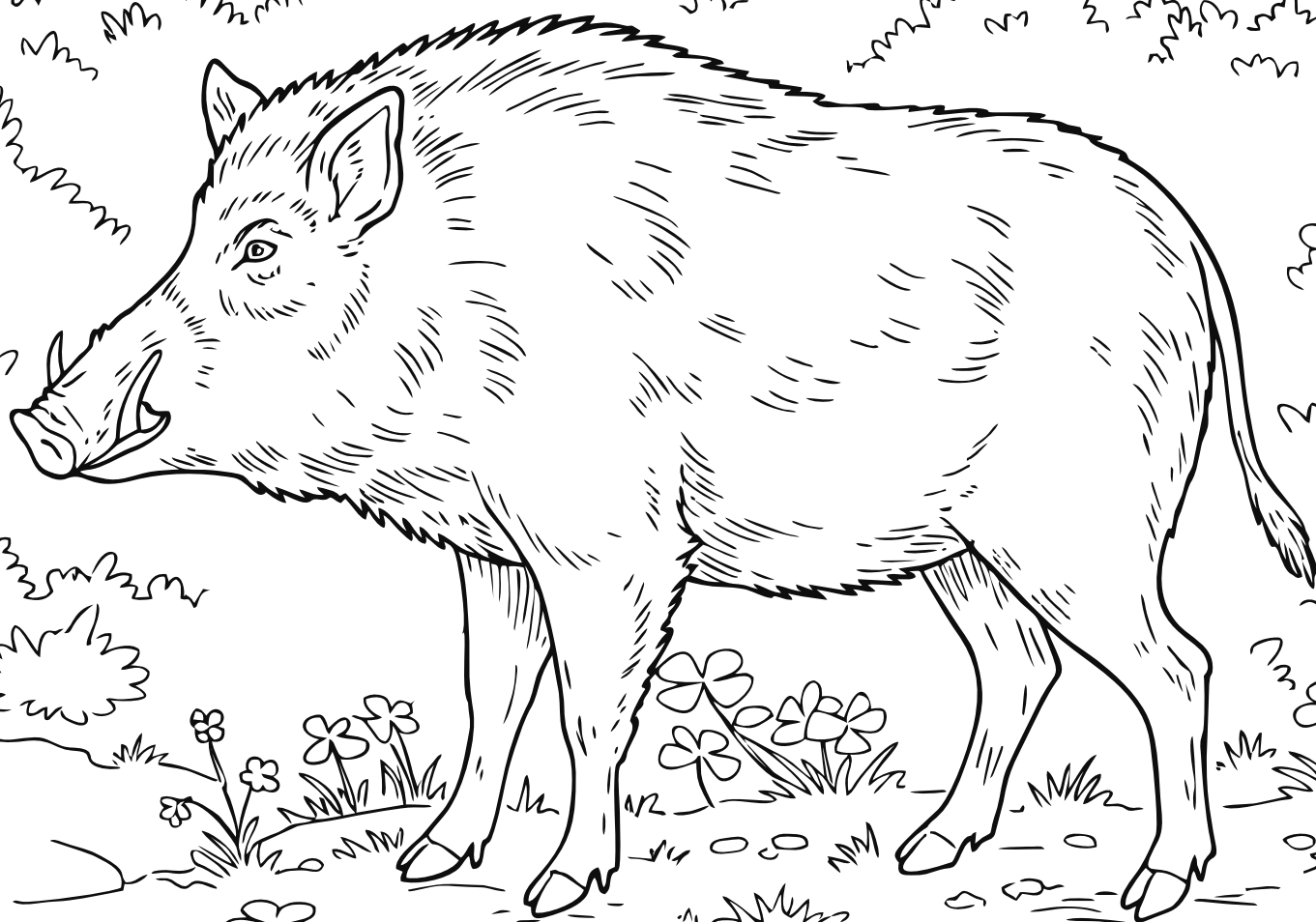

Czy wiesz, że...

Poroże jelenia rośnie najszybciej ze wszystkich kości w świecie ssaków – nawet do 2 centymetrów dziennie? Samce zrzucają poroże każdej zimy, by na wiosnę zacząć proces od nowa. W czasie rykowiska jelenie rywalizują o samice nie tylko rykiem, ale też pokazami siły – często dochodzi do widowiskowych starć porożem.

DZIK EUROAZJATYCKI

(Sus scrofa)

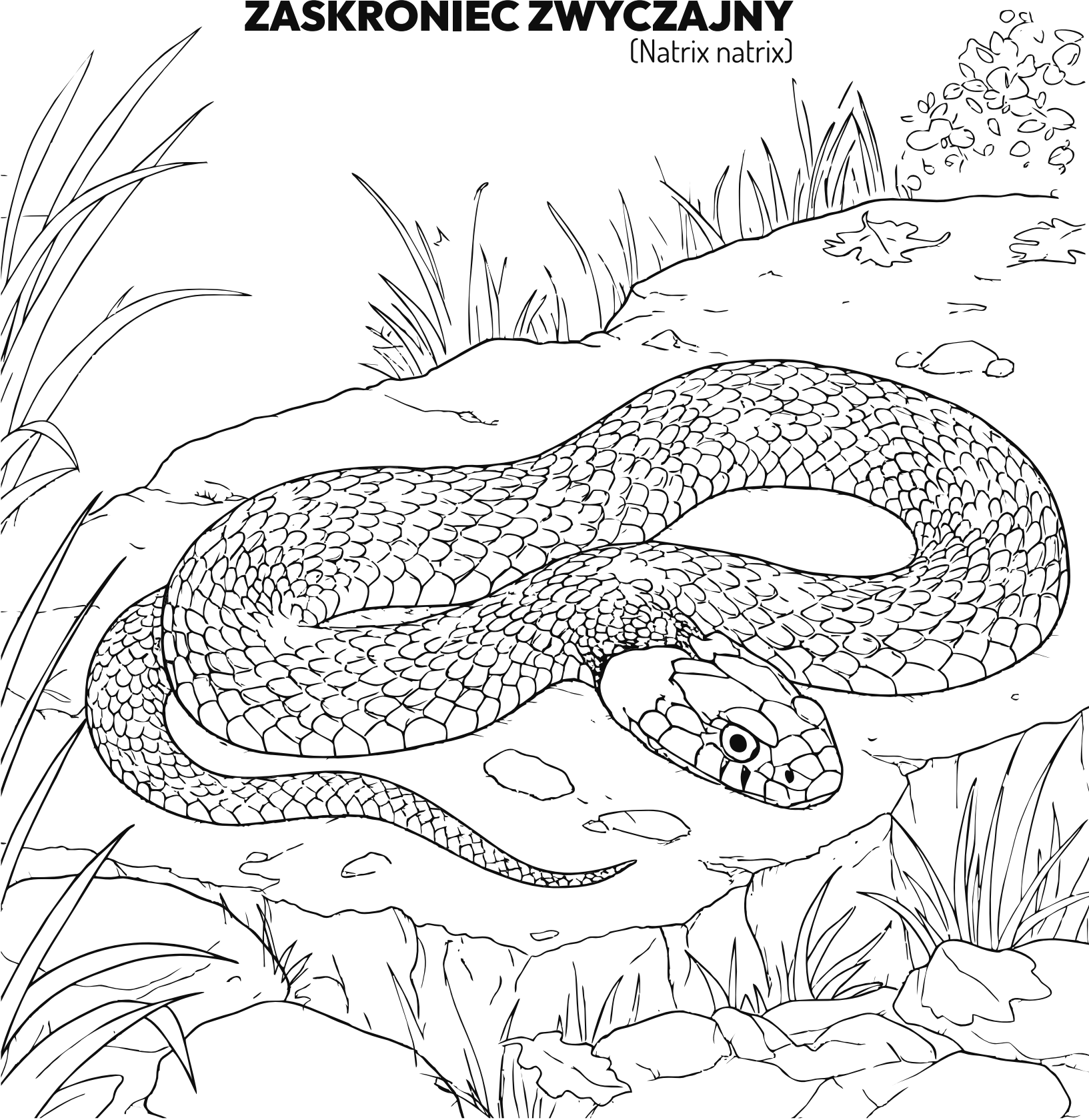

Czy wiesz, że...

Dziki są znacznie bardziej towarzyskie i opiekuńcze, niż się wydaje? Samice żyją w rodzinnych grupach i wspólnie wychowują młode. Mają doskonały węch – potrafią wyczuć jedzenie pod ziemią, dlatego często ryją w poszukiwaniu korzeni i larw. Ich kąpiele błotne to sposób na schłodzenie ciała i ochronę przed owadami.

ZASKRONIEC ZWYCZAJNY

(*Natrix natrix*)

Czy wiesz, że...

Zaskroniec zwyczajny, choć wygląda groźnie, jest całkowicie niegroźny dla człowieka? Zamiast atakować, najczęściej ucieka, a gdy czuje się zagrożony – potrafi udawać martwego, a nawet wydzielać nieprzyjemny zapach, by odstraszyć napastnika. Świetnie pływa i często poluje w wodzie na żaby i małe ryby. Charakterystyczne żółte plamy za głową pomagają go odróżnić od innych węży.

KRUSZCZYCA ZŁOTAWKA

[*Cetonia aurata*]

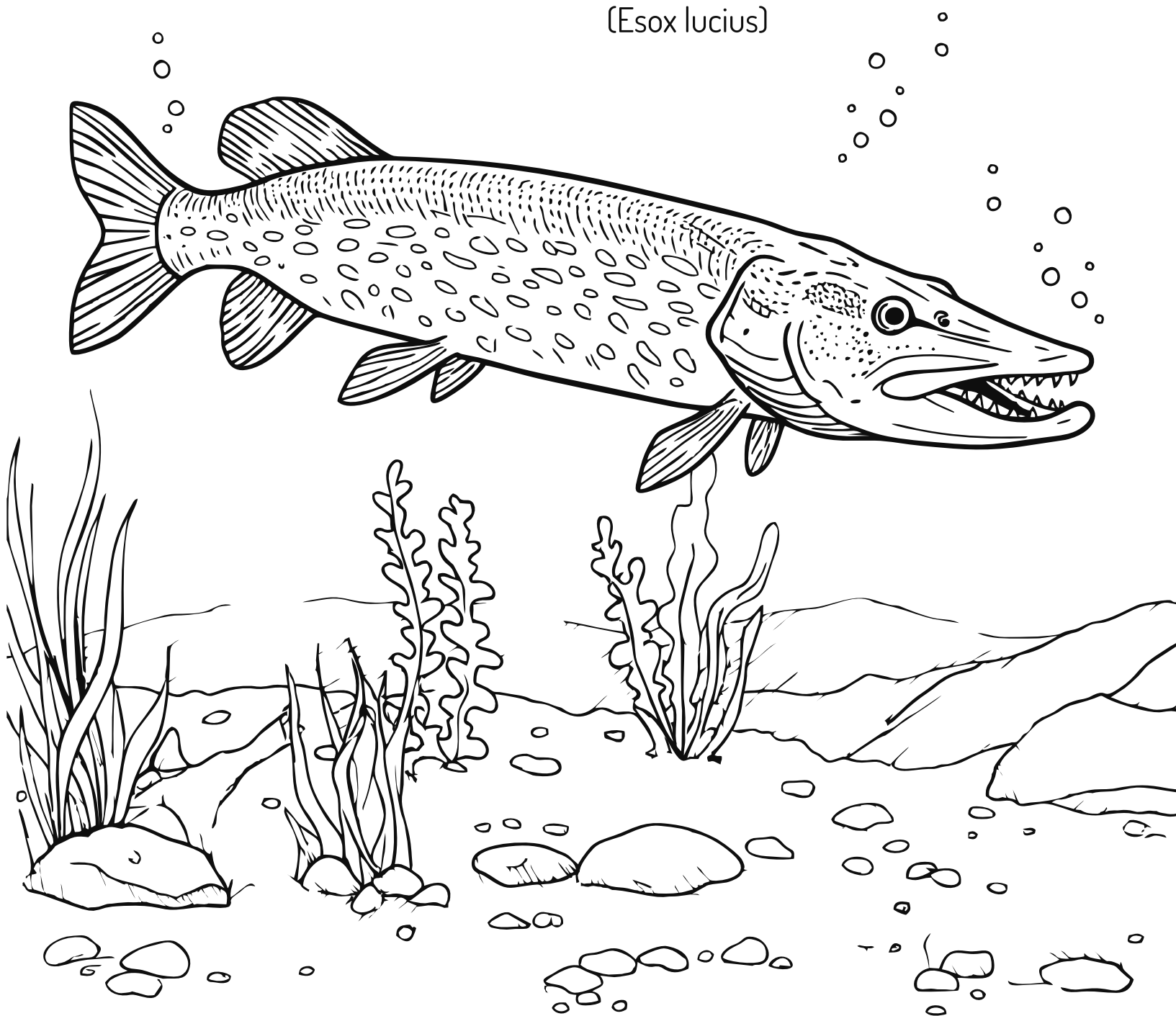

Czy wiesz, że...

Kruszczyca złotawka wygląda jakby była pokryta metaliczną farbą, ale to efekt specjalnej struktury pancerza, a nie pigmentów? To tzw. strukturalne zabarwienie, które odbija światło w taki sposób, że chrząszcz mieni się na zielono, złoto i niebiesko. Żyje na kwiatach i odgrywa ważną rolę w zapylaniu roślin.

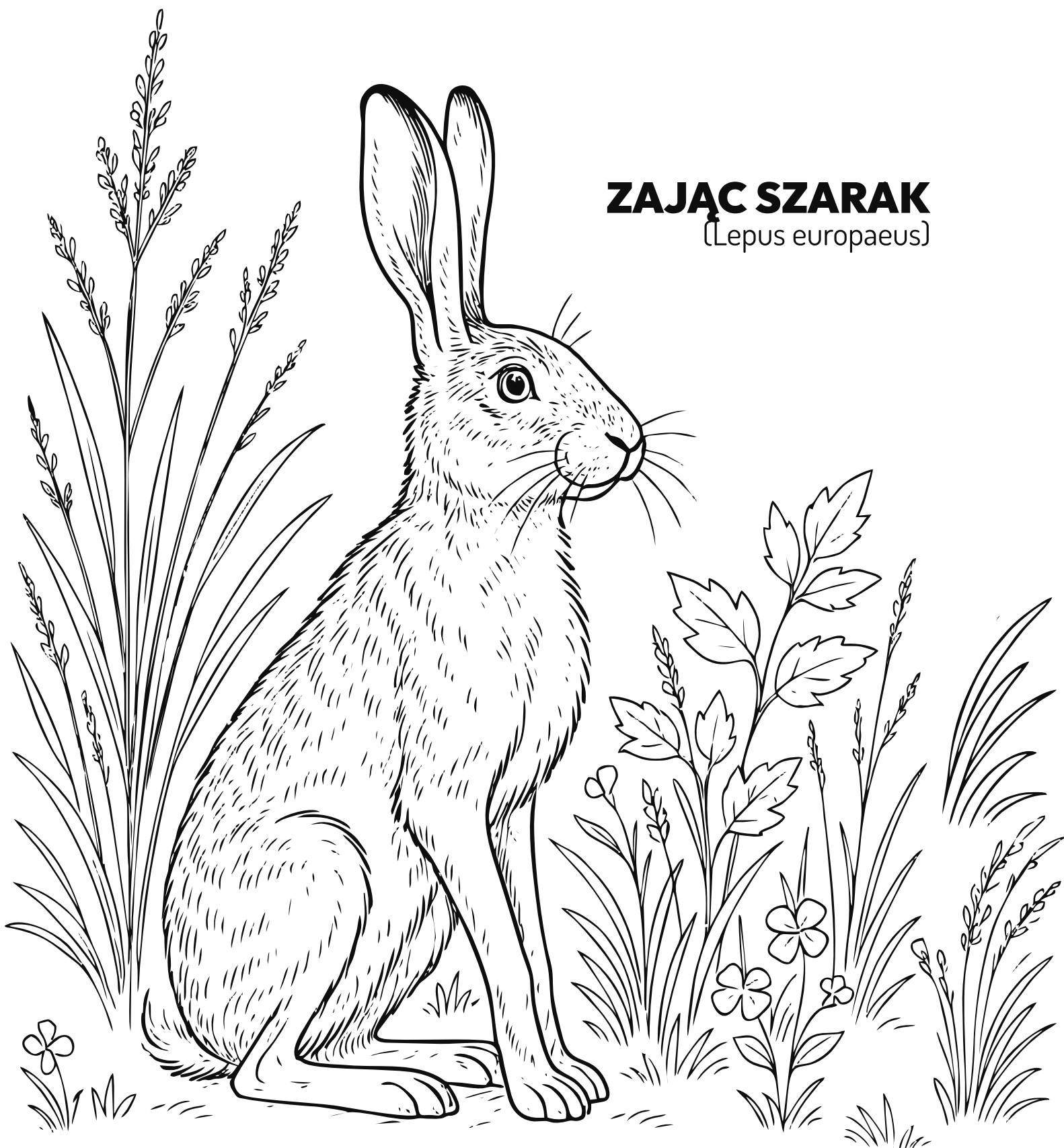
SZCZUPAK POSPOLITY

(*Esox lucius*)

Czy wiesz, że...

Szczupak to jeden z najbardziej bezwzględnych drapieżników w polskich wodach? Ma ostre zęby ustawione w kilku rzędach i potrafi zaatakować zdobycz w ułamku sekundy. Zamiast gonić ryby, ukrywa się w zaroślach i czeka nieruchomo, aż ofiara znajdzie się w zasięgu. Zdarza się, że zjada nawet inne szczupaki. Dzięki doskonałemu kamuflażowi potrafi pozostać niezauważony aż do ostatniej chwili.

ZAJĄC SZARAK

(*Lepus europaeus*)

Czy wiesz, że...

Zajac nie kopie nor, jak królik, tylko ukrywa się w płytkich zagłębieniach w ziemi, zwanych formami? Dzięki bardzo dobremu słuchowi i wzrokowi potrafi zauważyć drapieżnika z dużej odległości. W razie zagrożenia biega z niesamowitą prędkością, wykonując nagłe zwroty, które utrudniają pościg. Potrafi osiągnąć prędkość nawet 70 km/h – to szybciej niż większość samochodów w mieście!

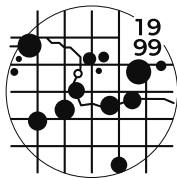
BIELIK

(*Haliaeetus albicilla*)

Czy wiesz, że...

Bielik – symbol polskiego godła – wcale nie jest orłem?

Pomimo podobieństwa w budowie do swoich bliskich kuzynów – orłów, bieliki należą do osobnego rodzaju ptaków szponiastych, który tworzą zaledwie cztery gatunki na świecie. Wszystkie osiedlają się w pobliżu wód i chętnie polują na ryby. To największy ptak gniazdujący w Polsce, a rozpiętość jego skrzydeł może dochodzić do nawet 2,5 metra!

ROGALIŃSKI PARK KRAJOBRAZOWY

kraina dębów i starorzeczka Warty

Tu gdzie rzeka Warta szeroko rozlewa się po pradolinie, wznoszą się majestatyczne i bardzo stare dęby. Niektóre z nich pamiętają bardzo dawne czasy. Drzewa te przeżyły wiele pokoleń i były świadkami dawnych wydarzeń na tych ziemiach. W ich potężnych pniach żyją larwy kozioroga dębosza – rzadkiego i niezwykle chrząszcza. Żywią się pod korą nawet do pięciu lat, wygrzając w drewnie długie korytarze. Zazwyczaj wybierają osłabione drzewa, a ich obecność, choć naturalna, może przyczynić się do stopniowego zamierania drzew. Kozioróg dębosz jest coraz rzadszy, dlatego został objęty ścisłą ochroną.

W dolinie – śpiew ptaków, żabie koncerty oraz wygibasy wydr. Nad rozlewiskami dumnie krąży bielik, który najpewniej stanowi wzór dla godła Polski. Na skraju lasu możemy natknąć się na wygrzewającą się na słońcu żmiję zygzakowatą – jedyne jadowitego węża Polski. Gdy ją spotkamy zachowajmy ostrożność i obserwujmy ją z bezpiecznej odległości.

NADLEŚNICTWO BABKI

strażnicy zielonego dziedzictwa

Na południowo-wschodnich obrzeżach gminy Mosina rozciągają się lasy Nadleśnictwa Babki – gdzie przyroda i człowiek spotykają się codziennie w wielu wymiarach. To tutaj, wśród dębów, sosen i brzoź, leśnicy dbają nie tylko o trwałość drzewostanów, lecz także o zachowanie różnorodności przyrodniczej. Bo las to nie tylko drzewa – to prawdziwy dom dla wielu gatunków.

W tych lasach bociany czarne, czyli hajstry chętnie zakładają gniazda, by w czerwcu przywitać pokryte szarym puchem pisklęta. Kanie rude wykonują w powietrzu popisowe akrobacje, pokazując swój charakterystyczny widlasty ogon, a z kolei nieopodal rzeki na skraju lasu kanie czarne budują gniazda, by blisko mieć do rybnej stołówki. Pod osłoną nocy przemykają kuny leśne – tumaki, a między drzewami wędrują jelenie.

Wśród konarów gniazdują sowy uszate, których wielkie złote oczy błyszczą w półmroku, a ich ciche skrzydła niemal nie wydają dźwięku. Na rozlewiskach i śródleśnych moczarach wczesną wiosną można zobaczyć niebieskie żaby – to samce żaby moczarowej, które przebarwiają się na błękitny kolor w czasie godów. Tutaj każdy, kogo interesują leśne sprawy,

może spotkać się z leśnikiem, który chętnie podzieli się swoją wiedzą. Nadleśnictwo Babki to miejsce, gdzie przyroda łączy się z gospodarką leśną, edukacją i rekreacją, oferując mieszkańcom i turystom możliwość aktywnego wypoczynku oraz pogłębiania wiedzy o środowisku naturalnym. Każdy element przyrody ma tu swoje miejsce i znaczenie. Las nie jest tu tłem – odgrywa główną rolę.

NADLEŚNICTWO KONSTANTYNOWO

tam, gdzie las spotyka się z historią

Na zachodnich rubieżach gminy Mosina rozciąga się obszar Nadleśnictwa Konstantynowo – miejsce gdzie przyroda, historia i racjonalna gospodarka leśna splatają się ze sobą. To lasy pełne życia, różnorodności i pełne tajemnic – gotowe by je poznać. Znajdziecie w nich zarówno rezerваты przyrody, miejsca pamięci historycznej, lasy gospodarcze jak i cenne przyrodniczo obszary Natura 2000, które stanowią ponad połowę obszaru nadleśnictwa!

Spostrzegawczy i uważny obserwator wypatrzy wśród drzew i krzewów przemyskających leśnych mieszkańców np. jelenie, sarny, danielę, borsuki, a wyjątkowym szczęściarzom pokaże się wilk czy łos. Wśród koron sędziwych drzew gnieźdzą się, rzadko spotykane w Polsce, majestatyczne bieliki, kanie, czarne bociany.

W wilgotnych zakamarkach starorzeczy i mokradeł słychać rechot rzekotek – niewielkich zielonych ptaków, które potrafią wspinać się na krzewy i gałęzie. Odpoczywając w ciszy, zwłaszcza w słoneczne dni można usłyszeć cichy szelest w trawach – to padalec, jaszczurka bez nóg, która często mylona z wężem, jest całkowicie nieszkodliwa. Latem nadwarciańskie łąki z pojedynczymi starymi dębami tętnią życiem – pszczoły i inne owady unoszą się wśród kwiatów i ziół zbierając pyłek, szczęśliwcom uda spotkać się jednego z największych polskich owadów – kozioroga dębosza czy pachnicę dębową.

W Nadleśnictwie Konstantynowo las nie kończy się na drzewach, to opowieść o ludziach pełnych przyrodniczych pasji, przykład harmonijnego połączenia ochrony przyrody z gospodarką leśną. Tu przyroda nieustająco ma głos!

Gmina Mosina to nie tylko punkt na mapie – to przestrzeń, w której czas płynie w rytmie przyrody. Gdzie każda roślina, każde zwierzę – nawet to najmniejsze – ma swoje znaczenie. To miejsce, gdzie człowiek nie dominuje, lecz towarzyszy. Przyroda ma tu głos – i jeśli tylko zechcemy, możemy go usłyszeć.

kolorowanka do druku

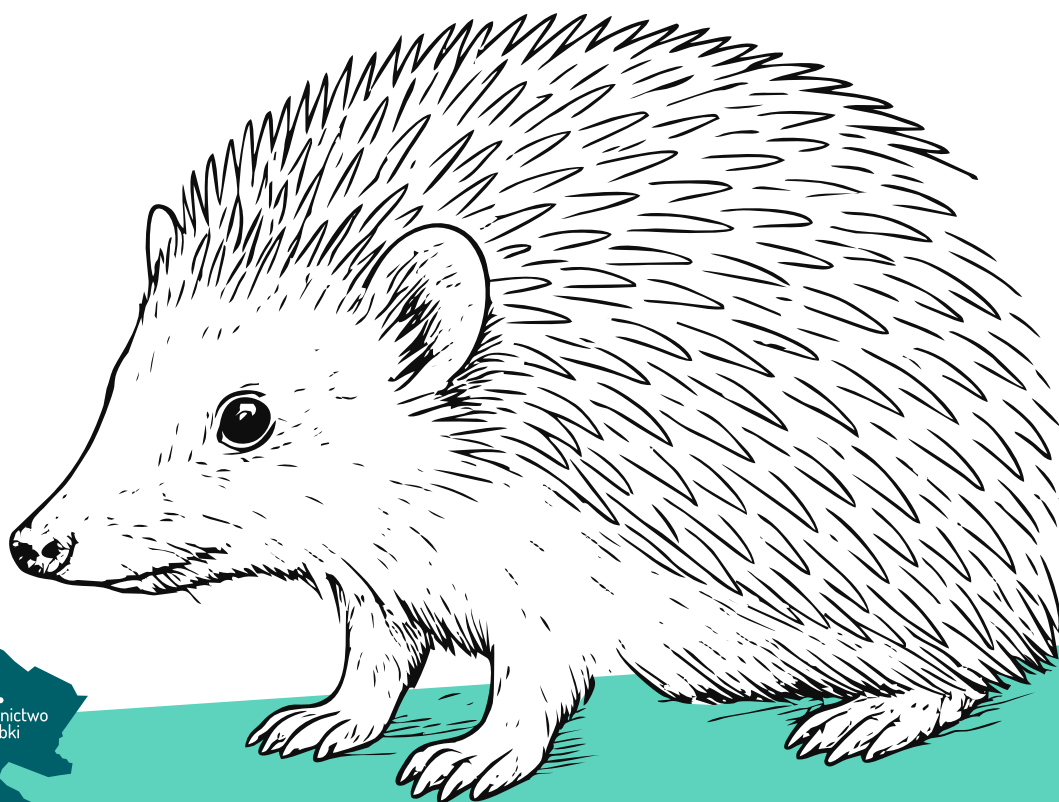

fb.com/gmina.mosina

mosina.pl

Urząd Miejski w Mosinie
pl. 20 Października 1, 62-050 Mosina
tel. 61 8109 500 | mosina.pl | um@mosina.pl
Instagram: [gmina.mosina](https://www.instagram.com/gmina.mosina) | Facebook: [gminamosina](https://www.facebook.com/gminamosina)

Gmina Mosina to niezwykle miejsce na mapie Wielkopolski – otulone z jednej strony Wielkopolskim Parkiem Narodowym, z drugiej Rogalińskim Parkiem Krajobrazowym.

Wyjątkowe położenie sprawia, że gmina jest prawdziwym rajem dla dzikich zwierząt i różnorodnych gatunków fauny, które znajdują tu idealne warunki do życia.

Gmina Mosina to przestrzeń, w której przyroda ma głos – i słyszeć go na każdym kroku. To miejsce, gdzie natura zachowała swój rytm, a to czyni ją naturalnie pięknym miejscem – cennym przyrodniczo i niepowtarzalnym.

